

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Bc. L. Č.,** narozený x
bytem x

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2017 č. j. MHMP 1835332/2017

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 11. 2017 č. j. MHMP 1835332/2017 ve výroku III. a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 15. 3. 2017 č. j. MCP11/17/017369/OVV/Vrs se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 3. 2017 č. j. MCP11/17/017369/OVV/Vrs. Napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze

spáchání přestupku proti majetku krádeží podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. České národní rady o přestupcích (dále také „zákon o přestupcích“) ve znění platném od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016, kterého se dopustil úmyslným jednáním, a to tím, že dne 10. 3. 2016 kolem 17:30 hodin, v Praze, na území Městské části Praha 11, v ul. Opatovská 960/20, v prodejně LIDL, odebral z volného prodeje 2 ks technického zboží Duše “28“ v ceně 99.90 Kč, poté prošel s uvedeným zbožím pokladnou č. 7 bez zaplacení. Za pokladnou byl zastaven pracovníkem bezpečnostní služby a zboží bylo vráceno do prodeje. Tímto jednáním způsobil úmyslně škodu na cizím majetku krádeží věcí z majetku společnosti LIDL ČR v.o.s. ve výši 99.90 Kč.

2. Žalobce v žalobě uplatnil celou řadu námitek včetně námitky nesprávného doručení a prekluze.
3. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil k doručování poštovní zásilky obsahující žalobou napadené rozhodnutí, kdy měl za to, že zásilka byla dne 11. 12. 2017 doručena fikcí. Odkázal na sdělení provozovatele poštovních služeb, ve kterém bylo uvedeno, že z důvodu nezastižení adresáta byla zásilka oznámena a uložena na poště, v takovém případě je adresátovi zanechána v domovní schránce výzva a pokud je součástí zásilky vlastní výzva s poučením nebo samotné poučení, toto je odtrženo a vloženo do schránky spolu s výzvou na tiskopisu České pošty.
4. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 6. 2021 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Správní spis také obsahuje: úředně ověřenou kopii výzvy k vyzvednutí zásilky X, vyjádření České pošty k doručování zásilky X ze dne 4. 9. 2020, žalobou napadené rozhodnutí MHP 1835332/2017 ze dne 21. 11. 2017 s připojenou doručenkou.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že ke spáchání přestupku žalobcem mělo dojít dne 10. 3. 2016. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 15. 3. 2017 č.j. MCP11/17/017369/OOV/Vrs, kterým žalobce uznal vinným ze shora uvedeného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 150 Kč. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 11. 2017 č. j. MHMP 1835332/2017, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 8 A 167/2015-167 ze dne 9. 9. 2020, uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 č.j. 7 As 269/2019 - 19 zrušil z důvodu, že se soud dostatečně nevypořádal s námitkou žalobkyně, že jí do schránky nebylo vloženo poučení o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky, a otázka, zda byla stěžovatelka při doručování písemnosti fikcí poučena o právních důsledcích ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu (podle kterého je adresáta nutno písemně poučit o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 správního řádu vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2 správního řádu) je přitom pro věc zcela zásadní, jak správně uvádí stěžovatelka. Zdejší soud opakovaně konstatoval, že institut doručení náhradním způsobem (tj. doručení fikcí) lze aplikovat pouze za současného*

splnění všech zákonných podmínek. Jednou z těchto podmínek je poučení o následcích nevyzvednutí písemnosti.“

10. Proto se Městský soud v Praze zabýval napadeným rozhodnutím a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu s tím, že se zaměřil na otázku, zda byl žalobce při doručování písemnosti fikcí poučen o právních důsledcích ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu.
11. Dle § 23 odst. 5 správního řádu *se zároveň s oznámením podle odstavce 4 adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.*
12. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, *jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
13. Soud s ohledem na shora konstatovaný závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku zdejšího soudu č.j. 8 A 167/2015-167 ze dne 9. 9. 2020, tedy aby postavil najisto otázku, zda byl žalobce poučen o právních následcích nevyzvednutí si výzvy, přezkoumal vyjádření provozovatele poštovních služeb k doručování zásilky X, které je součástí správního spisu.
14. Soud ve věci dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že poučení o následcích nevyzvednutí si zásilky bylo vloženo do schránky žalobce. Ve svém vyjádření provozovatel poštovních služeb uvedl, že: *„Dle záznamů v datovém systému byla zásilka doručována dne 30. 11. 2017, z důvodu nezastižení adresáta oznámena a uložena na poště. Adresátovi je v takovém případě zanechána v domovní schránce výzva, a pokud je součástí zásilky vlastní výzva s poučením nebo samotné poučení, je toto odtrženo a vloženo do schránky spolu s výzvou na tiskopisu České pošty. Po uplynutí úložní doby byla zásilka dle záznamu v datovém systému dne 12. 12. 2017 vložena do domovní schránky. Informace o uložení a vložení do schránky byla řádně vyplněna na vámi doložené dodejce. Pracovnice, která zásilku doručovala, si již vzhledem k velkému časovému odstupu na okolnosti doručování této konkrétní zásilky nevzpomíná.“* Součástí správního spisu je připojená doručka, na které je zaměstnankyní pošty vyznačeno „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“ s datem 30. 11. 2017. Žalobce však doložil žalovanému ověřenou kopii výzvy k vyzvednutí zásilky s podacím číslem X, na které není vyznačeno, že by k této výzvě bylo připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Soud vyhodnotil informace obsažené ve spisovém materiálu tak, že skutečnost, že poučení o následcích nevyzvednutí zásilky bylo v tomto konkrétním případě vloženo do schránky žalobce, nebyla jednoznačně prokázána a zůstala tak v rovině „tvrzení proti tvrzení“. S ohledem na tuto důkazní situaci, soud nemůže dojít k jinému závěru než, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že žalobce byl poučen dle ust. § 23 odst. 5 správního řádu.
15. Pokud žalobce nebyl poučen o následcích nevyzvednutí si výzvy, nebyla naplněna podmínka uvedená v ust. § 23 odst. 5 správního řádu, nutná k dovození fikce doručení rozhodnutí ze dne 21. 11. 2017, ke které mělo dojít dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu dnem 11. 12. 2017. Za této skutkové situace, tak závěr žalovaného o nabytí právní moci rozhodnutí není správný.

16. Dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*
17. Dle ust. § 20 odst. 3 zákona o přestupcích *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*
18. Ke spáchání přestupku došlo dne 10. 3. 2016, k zániku odpovědnosti za předmětný přestupek tedy dle zákona o přestupcích došlo nejpozději dne 10. 3. 2018, kdy uplynula dvouletá prekluzivní lhůta, po jejímž uplynutí již nelze přestupek projednat. Žalovaný dne 21. 11. 2017 vydal napadené rozhodnutí o odvolání, které však dle soudu nebylo žalobci doručeno v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí žalovaného, dle spisového materiálu, bylo žalobci opětovně doručováno na jeho žádost do datové schránky dne 18. 9. 2020, soud má tak za to, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci až po zániku odpovědnosti žalobce za přestupek.
19. Dle komentáře k ust. § 20 zákona o přestupcích JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 124.) je zřejmé, že: „Podle jiných (převažujících) názorů, ke kterým se jednoznačně přikláníme, ze slovního spojení „přestupek nelze projednat“ a z významu druhé části věty „nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie“ jednoznačně vyplývá, že v jednoroční prekluzivní lhůtě musí být o přestupku vydáno pravomocné rozhodnutí. Druhá část věty totiž obsahuje všechna stadia správního řízení, tedy i vykonávací řízení, kdy předpokladem vykonatelnosti je právě nabytí právní moci rozhodnutí, pokud v jeho výrokové části není uveden pozdější den. Názor, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci, potvrdil ve svém rozhodnutí i Nejvyšší správní soud (srov. rozhodnutí NSS sp. zn. 3 As 57/2004). Jak k tomu uvedl jiný senát Nejvyššího správního soudu: „Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty.“ (srov. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 61/2010) Na tomto názoru setrvala i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu s následujícím názorem: „Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu.“ (srov. NSS sp. zn. 1 As 22/2012) Stejného názoru je i doc. Mates, který k tomu uvádí, že: „... opačný přístup by byl nepochybně v rozporu s právem na spravedlivý proces“ (blíže Mates, P. Malé zamyšlení nad stabilitou našeho právního řádu. *Bulletin advokacie*, 2012, č. 5, s. 29).“ Žalobou napadené rozhodnutí nebylo v den uplynutí prekluzivní lhůty perfektní, neboť do této doby nenabylo právní moci, právo správního orgánu projednat přestupek tedy zaniklo.
20. Jelikož zdejší soud naznal, že došlo k prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek, nezbývá mu než napadené rozhodnutí zrušit. Pokud by tak neučinil, byl by to důvod pro zrušení tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2020 č.j. 2 As 385/2019-30 či ze dne 21. 12. 2020 č.j. 4 As 250/2020-55), popř. Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019 nebo sp. zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015). Soud se nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť jejich posouzení by na shora vyslovený závěr nemělo žádný vliv.

21. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Poněvadž odpovědnost žalobce za předmětný přestupek zanikla, žalobce již nelze uznat vinným. Z tohoto důvodu soud kromě žalobou napadeného rozhodnutí zrušil i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to zaplacený soudní poplatek z žaloby, který činí 3.000 Kč, jiné náklady žalobci nevznikly. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně

